

[Krag.]

her sige, at det efter mit Partis og min Opfattelse i stigende Grad bliver nødvendigt, at Regeringen samler sig til Udformningen af en Finansplan for hele den offentlige Hus-holdning i vort Land for de nærmeste Fi-nanssaars Vedkommende, udgiftsmæssigt og indtægtsmæssigt. At klare sig fra Finans-aar til Finansaar, fra Haanden i Munden, saaledes som det hidtil har været Tilfæl-det, lader sig ikke fortsat gøre. Hertil bør ogsaa fra Regeringens Side knyttes en Klar-læggelse af dens Opfattelse af den Politik, som med Hensyn til Erhvervslivets økono-miske Genrejsning nødvendigvis maa føres, ogsaa som det aldeles afgørende Led i Arbejdet for Bekæmpelsen af Arbejds-løsheden og Løsningen af Beskæftigelsespro-blemet, den Hovedopgave, som den høje Regering ved sin Tiltrædelse i 1929 stillede sig. Det er jo saaledes, at Udgiftslov følger paa Udgiftslov, at der ustandselig fra Fi-nansudvalget fremsættes nye og store Ud-giftskrav, uden at det for Rigsdagen ved Fremlæggelse af en almindelig Finansplan klarlægges, hvorledes Balancen skal tilveje-bringes, hvorledes Skatteyderne skal blive i Stand til at bære Byrden af den Finans-politik, som den høje Regering fører.

I denne Forbindelse maa jeg rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansmini-ster: Hvor bliver Tillægsbevillingsloven af? I svundne Dage, under andet Styre, blev der, saa saare vi naaede hen imod Udgangen af Januar Maaned og Tillægsbevillingsloven endnu ikke var fremsat, raabt Gevalt: Hvad er det for Sløseri fra Regeringens Side? Hvorfor sørger man ikke for, at vi, medens vi endnu har Finansloven til Behandling og er i Stand til at drage Slutninger paa Grundlag baade af Finanslov og Tillægsbe-villingslov, faar denne sidste frem, saaledes at der for Rigsdagen bliver Tid og Lejlighed til virkelig at bedømme den finansielle Situation?

I Dag skriver vi den 1. Marts. Hvorle-des tror man, man fra Regeringspartiernes Side vilde have stillet sig, hvis en Regering af en anden politisk Farve endnu ikke i Dag havde fremsat Tillægsbevillingsloven? Saa vilde Bebrejdelseerne være blevet vold-somme, saa vilde de maaske ogsaa med no-gen Ret kunne være fremsat. Men nu hører man intet fra de Herrer til Venstre i Salen, og jeg tillader mig derfor at søge Oplysning hos den højtærede Finansminister om Grun-den til, at Tillægsbevillingsloven ikke end-nu er fremsat, og tillige Oplysning om, hvor-naar den kan ventes. De her foreslaaede Udgifter skal jo dækkes ved Laan, hvad jeg

i og for sig ikke har noget at indvende imod. Det er jo en Anvisning, som jeg har tilladt mig at give den høje Regering paa mit Partis Vegne ogsaa under tidligere Forhandlinger netop med Hensyn til Løs-ningen af den Opgave, der her foreligger.

Jeg agter i øvrigt ikke i Enkelthederne at komme ind paa Bestemmelserne i Lovforslaget. Den nye Forretningsorden, som jeg for øvrigt ikke er nogen varm Ven af, tillader ikke dette, og det er ogsaa muligt, at man med større Udbytte mere indgaaende kan drøfte en Lovgivning som den, der her beskæftiger os, efter at Lovforslaget har været prøvet i Udvalg. Men, som sagt, en nogenlunde almindelig Tilfredshed, en ud-talt Erkendelse af, at de Hjelpeforanstaltninger, der her stilles Forslag om, er tilfreds-stillende, tør man næppe vente at høre. Der-til rækker det foreslaaede ganske sikkert heller ikke vidt nok. Mangelen ved dette Lovforslag er efter min Mening den, at det ikke opfylder det elementære Krav, som maa opfyldes, nemlig dette, at alle Ejendoms-besiddere, som sidder under tilsvarende øko-nomiske Vanskeligheder i de sønderjyske Landsdele, hvis Gældsbyrde altsaa ligger ud over, hvad der paa nogen Maade kan bæres, stilles lige med Hensyn til Støtte, uanset hvem Kreditorerne er, eller paa hvilken Maade Gældsstiftelsen har fundet Sted. Og naar der saa tilvejebringes en Lovgivning — som jeg haaber skal blive Resultatet af Be-handlingen af det her foreliggende Lovfor-slag —, der sikrer en saadan ligeligt tildelt Støtte til gældbundne under tilsvarende Vil-kaar, og vi derved naar saa langt, at den Lempelse, der gives, maa erkendes at være tilstrækkelig til, at Byrden af Restgælden, Renter og Afdrag kan bæres af den gennem-snitlig duelige, saa maa efter min Mening, hvis vi naar til dyberegaaende Saneringsforanstaltninger Nord for Kongeaaen, ogsaa Syd for Kongeaaen Forholdet blive det, at Livet selv maa dele Vandene og træffe Afgørelsen af, hvem der kan forblive ved Bedriften og hvem ikke. Thi det er jo en given Sag, at man ikke gennem offentlige Foranstaltninger kan blive ved at opret-holde Ejendomsbesiddelse for Personer, hvis Kvalifikationer i Virkeligheden heller ikke i normale Tider vilde muliggøre det for dem at forblive ved deres Ejendom. Men selv-følgelig vil der blandt dem, der mulig maatte falde for en saadan Prøve, være mange, som fortjener en bedre Skæbne, og dem bør der fra Statens Side, ved Særbevillinger eller gennem den Del af Jordfonden, som er til Raadighed for de sønderjyske Landsdele, ydes den fornødne Støtte; til saadanne dyg-